

မိကျီနေ့ရင်

မင်းမရှိရင် အိပ်ပွားမဖြစ်

အခန်း(၁)

ကျွန်မသည် ဘယ်လိုအဖြစ်အပျက်အကြောင်းအရာမျိုးကိုမဆို တစ်ယောက်တည်းကျိတ်မှိတ် ခံစားနေရတတ်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်သာဖြစ်နေသည်။ ။

ပြီးတော့...

ကျွန်မ၏ အားနည်းချက်ကလည်း လူတစ်ဦးတစ်ယောက်ရဲ့ လိုအင်ဆန္ဒတွေကို မဆန့်ကျင်ရဲ ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ။

တစ်စုံတစ်ယောက်သည် ကျွန်မကြောင့် စိတ်သောကရောက်သွားမှ လိုအင်ဆန္ဒတွေ မပြည့်စုံ မှာ မျက်နှာလေးတစ်ချက် ညိုသွားတာမျိုးပင် ကျွန်မ အကြောက်ဆုံးဖြစ်နေတတ်၏။

ငယ်စဉ်လေးကတည်းက မိသားစုဝင်များ ထဲတွင် ကျွန်မသည် သာတစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်နေထိုင်လာခဲ့ရသည်။ ။

လူတွေရဲ့ အပြစ်တင်ဝေဖန်ခြင်းတွေနှင့် ကင်းတဲ့ နေရာတွင် ကျွန်မနေ၏။

ထားရာနေ စေရာသွားဆိုသည့် စကားသည် ကျွန်မအတွက်ပဲ ထားခဲ့လေရောသလားမသိ။

ကျွန်မ...။

ငယ်စဉ်လေးကတည်းက မိဘတွေရဲ့ တင်းကျပ်တဲ့ ချုပ်ချယ်မှုတွေ
အောက်မှာ အနေကျဉ်း ကျပ် စွာနေခဲ့ရသည်။ အပြင်ထွက်လည်ပတ်ခွင့်
မရှိ။

မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်းတွေနှင့် ပတ်သက်ဆက်ဆံခွင့်
မရှိ။

ကျောင်းနှင့် အိမ်။

အိမ်နှင့် ကျောင်း။

တစ်ခါတလေ...။

ကျောင်းပိတ်ရက်ရှည်လျားသည့် အခါများ တွင် ကျွန်မရဲ့ တစ်အိမ်
ကျော် နှစ်အိမ်ကျော်မှာ ပင် ဘာတွေဖြစ်ပျက်နေမှန်း မသိလောက်အောင်
ပင် အခန်းအောင်းနေမိသည် အထိပင် ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။ ။

ကျွန်မ စိတ်အလျဉ်သည် အိမ်ထဲမှာ ရှိမနေတတ်။

အပြင်မှာ ပဲ ဝဲပျံနေသည်။ ။

လုပ်ချင်တာတွေ အားလုံးစိတ်ကူးတွေထဲမှာ ပဲ လုပ်ပစ်နေတတ်၏။

"မိန်းကလေးဆိုတာ အပြင်ထွက်ပြီး လတ်လျားလတ်လျားလုပ်နေ
တာ မကောင်းဘူး ဝိုင်း၊ ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိ နေထိုင်တတ်ရတယ်"

မေမေရဲ့ တင်းကျပ်တဲ့ ထိန်းချုပ်မှုတွေကို ကျွန်မ ခံစားခဲ့ရသည်။ ။

ကျောင်းစာတွေနှင့် ဝတ္ထုစာအုပ်တွေသာ ကျွန်မ အဖော်။

ဝတ္ထုတွေတောင် ကျွန်မ ခိုးဖတ်ပြီး အဖော်လုပ်နေရသည်။ ။

မေမေက မကြိုက်။

"ကျောင်းစာကလွဲပြီး ဝိုင် ဘာမှ မဖတ်ရဘူး"

ဝိုင် ဆိုတာက ကျွန်မရဲ့ ငယ်နာမည်တစ်ခုပဲ ဖြစ်သည်။ ။

ကျွန်မ နာမည်က မေလဝန်း။

ဘာဖြစ်လို့ ...

ကျွန်မ နာမည် ဝိုင် ဖြစ်သွားတာလဲ မသိပါဘူး။

မမေးမြန်း မစပ်စုတတ်တာ ကျွန်မ အကျင့်ပဲ။

မေမေသည် ကျွန်မအား တင်းကျပ်တဲ့ စည်းကမ်းဘောင်ခတ်ကာ တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်စွာထားခဲ့သည်။ ။

သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်းဆိုတာ ကျောင်းမှာ ပဲ အနည်းငယ် တစ်ယောက်တလေရှိနေ တတ်တာမျိုး။

ဒါတောင်...

သိပ်ပြီး အခင်မင်ကြီးမဟုတ်။

မေးထူးခေါ်ပြောပဲ။

"အပေါင်းအသင်း သူငယ်ချင်းတွေများ ရင် သမီးကို အတတ်မျိုးစုံတတ်အောင် သင်ပေးလိမ့် မယ် ဝိုင်၊ မေမေက ဝိုင်ကို သိပ်ချစ်လို့ ဝိုင် တစ်ခုခုဖြစ်သွားမှာ မေမေ မလိုလားဆုံးဘဲ"

မေမေ...။

ဝိုင် တစ်ယောက်တည်း မနေချင်ဘူး။

သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ရုပ်ရှင်တွေ သွားပြီးကြည့်ချင်တယ်။

ရယ်မောချင်တယ်။

လွတ်လပ်စွာ ဝတ်စားပြင်ဆင်ချင်တာ သိလား။

ကျွန်မ ပြောချင်သည် ။

မပြောရဲ...။

ကျွန်မ နှုတ်ခမ်းလေးတွေကို အသေပိတ်ကာ မေမေ ထားရာနေ စေ
ရာသွားခဲ့သည် ။

"ဝိုင့် ဆန္ဒတွေကို ဘာတစ်ခုမှ ထုတ်ဖော်ခွင့်မရှိဘူး၊ ဝိုင့် အိမ်ထောင်
ကျသွားပြီး နောက်ဆုံး သေတဲ့ အထိ ညည်း မေမေဆန္ဒတွေပဲ
လိုက်လျောရမှာ ပဲ"

မေမေစကားတွေကို ကျွန်မ ငြိမ်သက်စွာ နာခံခဲ့ရသည် ။

ပြန်လှန်ပြောပိုင်ခွင့် မရှိ။

"မိခင်တစ်ယောက်ဟာ ကိုယ့်သားသမီးအကျိုးအတွက် ရှေ့ရှုပြီး လှ
ပ်ဆောင်တတ်တာမျိုးပဲ ဝိုင့်၊ သမီး ကောင်းစားရေးပါ"

ကျွန်မ ဆယ်နှစ်သမီးအရွယ်တွင် အဖေမဲ့ခဲ့ရသည် ။

ခင်ပွန်းလင်မရှိသော ကျွန်မ မေမေသည် မိဘဆွေမျိုးတွေနှင့် ပင် ပြ
န်၍ နေထိုင်ခဲ့၏။

မောင်နှမ ဝမ်းကွဲတွေ အဒေါ်တွေပဲ ရှိပေမဲ့။

ကျွန်မဘဝက အထီးကျန်...။

"ဝိုင့်နော်... လူဆိုတာ အရောတဝင်နေမိရင် ပြဿနာတွေ တက်လာ
တတ်တယ်၊ မုဆိုးမတစ် ယောက်အနေနဲ့ မိဘအသိုင်းအဝိုင်းနဲ့ မကင်း
ကွာကောင်းလို့ သာ မေမေ နေရတာ"

မေမေကတော့ ကျွန်မဘဝရှေ့ရေးအတွက် ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိ

ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက် ထားတာပဲဟု ပြောသည်။ ။

ဝမ်းကွဲညီမတွေ အစ်မတွေက ပျော်ရွှင်လွတ်လပ်စွာနေချိန်တွင် ကျွန်မကတော့ တစ်ယောက် တည်းပဲ။

"ဝိုင်က အ တယ်... ရိုးတယ်၊ မေမေကလဲ ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်း တွေလို အင်အားမတောင့် ဘူး၊ ဝိုင် သိပ်ဝတ်ချင်၊ သွားချင်လာချင် ပလွှားချင်သွားမှာ စိုးတယ်"

ငယ်စဉ်လေးကတည်းက မေမေ့ အလိုဆန္ဒအတိုင်းသာ နေခဲ့ရသော ကျွန်မအတွက် ကျွန်မ ဆန္ဒဆိုတာ ဘာမှန်းမသိအောင်ပင် ဖြစ်နေခဲ့မိ တော့သည်။ ။

ဖြစ်ချင်တာတွေအားလုံးက ကျွန်မရဲ့ စိတ်ကူးယဉ်ကမ္ဘာလေးထဲမှာ သာ ရှိနေခဲ့ရသည် သာပင်။

တစ်ခါတလေ...

ကျွန်မအခန်းရဲ့ ပြတင်းပေါက်မှာ မြင်တွေ့နေရသော အုန်းပင်ကြီး တွေရဲ့ လေအဝှေ့မှာ ယိမ်း ခါနေတဲ့ အုန်းလက်တွေကို ငေးမောကြည့်ပြီး လွမ်းဆွတ်ကြေကွဲမှုတွေ ခံစားနေရတတ်တာပင်ဖြစ် သည်။ ။

"စာကြိုးစားနော် ဝိုင်"

"ဟုတ်"

"အရေးကြီးတာက ဝိုင် ပညာတတ်ကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ ပဲကွယ်"

ပညာရေးကိုတော့ မေမေသည် အထူးတလည် အားပေးခဲ့သည်။ ။

ဂရုတစိုက်ရှိခဲ့၏။

တစ်ခါတစ်ရံ...

ကျွန်မရဲ့ ဆွေမျိုးဝမ်းကွဲ မိန်းကလေးတွေက အပြင်ထွက်ရန် စည်းရုံးကြသည်။ ။

"ရှင် အိမ်အခန်းထဲမှာ ပဲ အချိန်တွေကုန်နေတော့မှာ လား ဝိုင်၊ ကြာရှင် အညောင်းမိပြီး ရှင့် အကြောတွေ သေသွားလိမ့်မယ်"

မေမေက ကျွန်မအား ကျိတ်ပြီး မှာ ထားခဲ့ပြီးသားဖြစ်သည်။ ။

"ဝိုင် ဘယ်သူပဲခေါ်ခေါ် ငြင်းနော်၊ မေမေ့ကို လာပြီး လိုက်ပါရစေတို့ ၊ ခေါ်သွားပါရစေတို့ ပြောတာမလိုချင်ဘူး"

ဘယ်သူတွေက ဘာပဲပြောပြော ဝိုင်ကို ငြင်းရမယ်တဲ့။ ။

"ရှင်က တော်တော်ကြီးကျယ်နေတာပဲ ဝိုင်၊ ရှင် ကြည့်နေ အန်တီမသေရင် လူ့လောကကြီး ထဲမှာ ရှင် နေတတ်မှာ မဟုတ်ဘူး "

ကျွန်မသည် ဘယ်သူတွေ ဘာပဲပြောပြော တုံ့ပြန်ပြောဆိုခြင်း မရှိခဲ့။

ငြိမ်သက်စွာ နာခံတတ်သော အကျင့်စရိုက်တွေသာရှိနေခဲ့သည်။ ။

ကျောင်းသွားကျောင်းပြန် မေမေသည် တကူးတကကို လိုက်ပို့လိုက်ကြိုနေတတ်၏။

"ဝိုင်..."

"ရှင်... မေမေ"

"တစ်ယောက်တည်းပဲနေနော်၊ သူငယ်ချင်းတွေဘာတွေ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် မပတ်သက်နဲ့ ၊ ဘယ်သူနဲ့ မဆို မေးထူးခေါ်ပြောလောက်ပဲ ဆက်ဆံ"

"ဟုတ်"

"ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ တော့ လုံးဝပတ်သက်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့ နော် ဝို

င်၊ မေမေ လုံးဝခွင့်မလွှတ်ဘူး"

ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ မပတ်သက်ဖို့ တော့ မေမေရဲ့ အတင်းကျပ်ဆုံး စည်းကမ်းဥပဒေသတစ်ခုပဲ ဖြစ်နေခဲ့ရသည်။ ။

"ယောက်ျားတွေနဲ့ ပတ်သက်ဆက်ဆံခဲ့ရင် သမီးနှလုံးသားတွေထဲမှာ ပူပြင်းလောင်မြိုက်မှု တွေပဲ ခံစားလာရမှာ "

ကျွန်မမှာ ချစ်သူရွေးချယ်ခွင့်မရှိဟု မေမေက ပြတ်သားစွာ ပြောခဲ့သည်။ ။

"သမီးလေးဘဝမှာ ပညာတွေစုံပြီဆိုရင် မေမေ ရွေးချယ်ပေးတဲ့ အိမ်ထောင်ဖက် လင် ယောက်ျား တစ်ယောက်ကိုပဲ လက်ထပ်ရမယ်"

ကျွန်မသဘောနှင့် ကျွန်မ ချစ်သူအိမ်ထောင်ဖက် မရွေးချယ်ရဘူးတဲ့။ ။

"ဝိုင်း မသိပါဘူး၊ လူ့လောကကြီးက သိပ်ပြီးကျယ်ပြန့်တယ်၊ မေမေကတော့ လမ်းပြလုပ်ရမှာပဲ"

မေမေအိမ်ထောင်ဖက်ကို မေမေသဘောနှင့် ရွေးချယ်ခဲ့တာတဲ့။ ။

"သမီးဖေဖေနောက်ကို လူကြီးမိဘတွေ ပေးစားတဲ့ ယောက်ျားကို လက်မထပ်ချင်လို့ လိုက်ခဲ့မိတယ်၊ သမီးဖေဖေက မေမေချစ်သူလေ"

မေမေ ချစ်မြတ်နိုးမိတဲ့ ယောက်ျားနောက် လိုက်ခဲ့မိသည်။ ။

"မေမေ အရမ်းမှားသွားတယ် ဝိုင်း၊ သူက မိန်းကလေးမိတ်ဆွေတွေအများကြီး၊ မေမေ့နောက် ကွယ်မှာ လဲ ရှုပ်ပွေနေတာပဲ"

အိမ်ထောင်ရေးသောကတွေကို မေမေ အတော်လေးခံစားခဲ့ရသည်။ ။

ကျွန်မ မှတ်မိသလောက်ပါပဲ။

ဖေဖေက နောက်မိန်းမတွေနှင့် ရှုပ်ပွေ့ပြီး မေမေ့ကို စွန့်ပစ်ထားသည်။ ။

ပြောပိုင်ခွင့်တွေ...

တားဆီးပိုင်ခွင့်တွေ ဘာမှ မရှိ။

"မင်း ငါထားရာမှာ နေရမယ် ခင်မမ၊ ငါ့ကို စွန့်ပစ်ထွက်သွားရင် ငါက အလွတ်ပေးမယ် မထင် နဲ့ "

ဖေဖေသည် မေမေ့ကို အမြဲတမ်းနှိပ်စက်နေတတ်သည်။ ။

မိဘဆွေမျိုး အသိုင်းအဝိုင်းတွေကြားမှာ မေမေ မျက်နှာငယ်ခဲ့ရ၏။

ဘယ်သူမှ လာပြီး မပတ်သက်မဆက်ဆံကြပေ။

လူကြီးမိဘတွေ သဘောမတူတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ယူလို့ တဲ့။ ။

"မေမေ အရွေးမှားသွားတာ သူငယ်ချင်းတွေမြှောက်ပေးလို့ ပဲ ဝိုင်"

ဖေဖေ့ကို ပြန်ချစ်ဖို့ မေမေ့ကို သူငယ်ချင်းတွေက တိုက်တွန်းတာတဲ့။ ။

"မေမေ့ကို လူကြီးတွေက သင့်တော်မဲ့ အိမ်ထောင်ဖက်ယောက်ျားကို ရွေးချယ်ပြီး လက်ထပ် ပေးမယ်လုပ်တော့ သူငယ်ချင်းတွေကပဲ ယောက်ျားနောက်လိုက်ဖို့ မေမေ့ကို အားပေးအားမြှောက်ခဲ့ တာပဲလေ"

ကျွန်မကိုလည်း ဒီလိုအဖြစ်မျိုးတွေ မဖြစ်စေချင်ဘူးတဲ့။ ။

"မေမေ တစ်ယောက်ပဲ အမှားခံမယ် ဝိုင်၊ မေမေ့သမီးလေးကိုတော့ ဒီလိုအဖြစ်မျိုးတွေနဲ့ မကြုံစေချင်ဘူး"

မေမေက စိတ္တဇဆန်စွာ ကျွန်မကို တင်းကျပ်တဲ့ စည်းကမ်းဘောင်

တွေ ခတ်ထားပစ်လိုက် တော့သည်။ ။

ကြာတော့...

ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်းပဲ နေတတ်လာသည်။ ။

စိတ်သောကတွေကို ကျိတ်မှိတ်ခံစားတတ်လာတော့ လူတွေနှင့် ဆန့်ကျင်ဖက် မနေတတ်။

ကျွန်မနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ စိတ်သောကတွေ မခံစားစေလိုပေ။

ဘာကြောင့် လည်း ဆိုတော့ ကျွန်မကဲ့သို့ပင် စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲမှုတွေ ခံစားကြရမှာ မလိုလား ဤ ဖြစ်သည်။ ။

ကျွန်မ ဆယ်တန်းဖြေတဲ့ နှစ်မှာ မေမေ အတော်လေး စိတ်ပန်းလူပန်းဖြစ်သွားတဲ့ သဘောပင်။

နေ့မအိပ် ညမအိပ်ဘဲ ကျွန်မ စာမေးပွဲဖြေဖို့ အတွက် ကြီးကြပ်နေခဲ့သည်။ ။

"ဝိုင် စာမေးပွဲကို ဂုဏ်ထူးတွေနဲ့ အောင်မြင်စေချင်တယ်၊ ထူးချွန်ထက်မြက်စေချင်တယ်"

မေမေ ဘာပဲပြောပြော ဘယ်လိုပဲ စီမံ... စီမံ ကျွန်မကတော့ ဟုတ်ကဲ့ဆိုတဲ့ စကားလေးတစ် လုံးပဲ ပြန်ပြောတတ်သည်။ ။

"မေမေက ဝိုင့်ကို ဆရာဝန်မကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်စေချင်တာကွယ့်"

မေမေသည် သမီး ဆေးကျောင်းတက်ဖို့ လည်း စောစီးစွာကတည်းက ငွေကြေးတွေ စုဆောင်း ထားရှိခဲ့သည်။ ။

မစားရက်။ မသုံးရက်။

"မေမေက မုဆိုးမလေ၊ လင်ဆိုးမယား တဖားဖားဖြစ်ခဲ့ရတော့ ငွေကြေးမချောင်လည်ဘူး၊ ဝိုင့် ဖေဖေဆုံးမှ အလုပ်လေးလုပ်ခွင့်ရလို့ မေမေ စုနိုင်တာ"

ဖေဖေဆုံးတော့ အိမ်ကလေးရောင်းရတဲ့ ငွေကို မေမေ ကျစ်လျစ်ပြီး တိုးပွားအောင်လုပ်ဆောင် ခဲ့တော့သည်။ ။

မိဘအသိုင်းအဝိုင်းကြားထဲ ဒုက္ခရောက်မှ ပြန်ဝင်လာတော့လည်း အနှိမ်ခံပါပဲ။

"ဝိုင် လူတိုင်းနဲ့ သင့်မြတ်အောင် နေနော်၊ မေမေတို့ သားအမိ မှီခိုနိုင် သလောက် မှီခိုပြီး ဘဝ တစ်ခုကို ထူထောင်ကြရအောင်"

မိသားစုအသိုင်းအဝိုင်းတွေက မေမေ့ကိုပဲ နှိမ်ချင်နှိမ်... ကျွန်မ အနှိ မ်ခံရလေအောင် ကင်း ကင်းနေစေခဲ့သည်။ ။

အခန်းထဲမှာ ပဲ ထား၏။

"တစ်ယောက်တည်းနေတာ အင်အားအရှိဆုံးပဲတဲ့ ဝိုင်၊ မေမေက တော့ အသက်ရှင်နေသရွေ့ သမီးလေးဘဝ မှ ညှိတ်ပေါက် မစွန်းရ လေအောင် ကာကွယ်စောင့်ရှောက် ထိန်းသိမ်းရလိမ့်မယ်"

ကျွန်မကတော့ မေမေ့စကားတွေ၊ အစီအစဉ်တွေ လုပ်ဆောင်ခိုင်း စေမှုတွေအားလုံး နာခံခဲ့ သည်။ ။

ပျော်ရွှင်မှုတွေ...

ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာမှုတွေအားလုံး ကင်းမဲ့နေခဲ့သည်။ ။

ဒါပေမဲ့... မတုံ့ပြန်။

မေမေ့သဘောဆန္ဒတွေ အတိုင်းသာ နေခဲ့သည်။ ။

တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်...။

ကျွန်မ ဆယ်တန်းစာမေးပွဲဖြေပြီးတဲ့ အချိန်မှာ တော့ မေမေ အိပ်ရာ
ထဲမှာ ဗုန်းဗုန်းလဲတော့ သည် ။

ဆေးတွေအတော်လေး ကုသနေရတော့၏။

"မေမေ အသက်ရှင်ချင်သေးတယ် ဝိုင်၊ လူ့လောကကြီးထဲမှာ ဝိုင်ကို
တစ်ယောက်တည်း ထားရလောက်အောင် ဝိုင်ဘဝ မပြည့်စုံသေးဘူး"

ကျွန်မအတွက် သောကတွေကလည်း မေမေ့ရောဂါကို ပိုဆိုးစေခဲ့သ
ည် ။

မေမေ့ရောဂါက အသည်းကင်ဆာတဲ့ ။

"ဝိုင်..."

"ရှင်..."

"မေမေ မလွဲမသွေ သေရတော့မယ်"

ကျွန်မ မေမေ့နှုတ်ခမ်းတွေကို ကယောင်ကတမ်းပိတ်မိသည် ။

"ကျွန်မတို့ မှာ ရှိတဲ့ စည်းစိမ်တွေ ကုန်သွားပါစေ၊ မေမေ့ကို ဆေးကု
မယ်နော်၊ မေမေ အသက် ရှင်အောင် ဝိုင် ကြိုးစားမယ်"

နောက်ဆုံး...

မေမေ စိတ်လျော့ပြီး ဆေးကုမခံတော့ဘဲ ဦးလေးဖြစ်သူလက်ထဲ ငွေ
တွေအပ်ကာ သမီးကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ရန် မှာ ကြားသွားခဲ့သည် ။

ကျွန်မကို စွန့်ခွာပြီး လူ့လောကကြီးထဲမှ မေမေ ထွက်ခွာသွား၏။

ပို၍ ပင်...

အထီးကျန်ဘဝကို ကျွန်မ ပိုင်ဆိုင်သွားခဲ့ရတော့သည်။ ။

*****

အခန်း(၂)

"ဝိုင်..."

"ရှင်..."

"နင့်အမေကို ဆေးကုရတာရော၊ အသုံးစရိတ်တွေအားလုံး နှုတ်ရင် နင့်အမေ ကျန်ခဲ့တဲ့ ငွေ ကသိပ်ပြီး မရှိတော့ဘူး"

ကျွန်မ ဆယ်တန်းစာမေးပွဲကို ဘာသာစုံဂုဏ်ထူးနှင့် အောင်မြင်သောအခါ ဦးလေးဖြစ်သူက ခေါ်ပြီးတွေ့သည်။ ။

ငွေကြေးကိစ္စတွေ ပြော၏။

"နင့်အမေကျန်ခဲ့တဲ့ ငွေကြေးနဲ့ နင် ဆေးတက္ကသိုလ်တက်ဖို့ ဆိုတာ မလွယ်ဘူးထင်တယ် ဝိုင်"

မေမေ ရှိစဉ်ကတည်းက ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းတွေနှင့် ကျွန်မ ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေခဲ့ရသူ ဖြစ်၍ မေမေ မရှိတော့ ပို၍ ပင် ကင်းကွာသွားကာ စိမ်းစိမ်းကြီးဖြစ်နေသည်။ ။

ကျွန်မကိုလည်း ဆိုးသွမ်းပေတေသော ဖခင်တစ်ယောက်ရဲ့ သွေးဆိုပြီး မခင်မင်မတွယ်တာ ကြ။

"အဲဒီတော့ နင် အဝေးသင်ပဲ တက်ပေတော့ ဝိုင်"

"ရှင်..."

မေမေသည် ကျွန်မအား ဆရာဝန်မကြီးတစ်ယောက်အဖြစ် မြင်တွေ့ချင်သည်။ ။

ကျွန်မ ကိုယ်တိုင်လည်း ဆရာဝန်ဖြစ်ချင်သော ဆန္ဒတွေဖြစ်ခဲ့၏။
ဖြစ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒတွေနှင့် ကျွန်မဘဝက တစ်ထပ်တည်းမကျနိုင်တော့
။

မေမေက မရှိတော့။

ငွေကြေးကိစ္စတွေလည်း ဦးလေး ပြောသမျှသာဖြစ်ခဲ့သည်။ ။

ထောက်ပံ့ကူညီမည့် ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းတွေကလည်း မရှိ။

အခန်းထဲမှာ ...

ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်း။

ကျွန်မ အနာဂတ်ကို သေချာစေချင်သော မေမေသည် ကျွန်မအား
ထားပြီး ကျောခိုင်းထွက်ခွာ သွားတော့သည်။ ။

တစ်ယောက်တည်း။

မှောင်မည်းနေတဲ့ အခန်းကို ကျွန်မ အမြတ်နိုးဆုံးဖြစ်နေသည်။ ။

မေမေ ပြောသလိုပါပဲ။

တစ်ယောက်တည်းနေရတာက အင်အားပိုရှိနေသလိုပါပဲ။

"ဝိုင်..."

"ရှင်..."

"နင် ရှေ့ဆက်ပြီး နင့်ဘဝကို နင်ပဲ ထိန်းကျောင်းတည်ဆောက်ရ
တော့မှာ နော်"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ရော့... နင့်အမေ အပ်ထားတဲ့ ငွေတွေထဲက တစ်သိန်း၊ ပြန်ယူထား
လိုက်တော့၊ နင့်ဘဝ နင် လုပ်တော့"

ကျွန်မ သိနေတာက လက်ကျန်ငွေသည် တစ်သိန်းမကဘူးဟု စိတ်
ထဲမှတ်ထားနေခဲ့သည်။

ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ။

ကျွန်မမှ သွက်သွက်လက်လက် ချက်ချက်ချာချာမရှိတာ။

ပြန်ပြောဆိုတတ်တဲ့ အကျင့်လည်း မရှိ။

"ဟုတ်ကဲ့"

တစ်လုံးသာ သူမ နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေမှ ထွက်သွားသည်။

မေမေ...။

ကျွန်မရော၊ မေမေ့ဆန္ဒတွေပါ မပြည့်တော့ဘူး။

ဂုဏ်ထူးတွေ ဘာသာစုံထွက်ခဲ့တဲ့ ကျွန်မသည် ရိုးရိုးမေဂျာတစ်ခုခု
ကိုသာ အဝေးသင်နှင့် တက်ရတော့မည်ဖြစ်သည်။

ကျွန်မ ကြေကွဲဝမ်းနည်းမှုတွေ ခံစားနေမိသည်။

တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်ခံစားနေရ၏။

ကျွန်မရဲ့ ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းတွေထဲမှ မေမေအတွက် ရသင့်ရထို
က်တဲ့ အမွေတစ်စုပင် ကျွန်မရဖို့ မသေချာသလောက်ဖြစ်နေသည်။

"နင့်အမေက လူကြီးတွေ သဘောမတူတဲ့ ယောက်ျားနောက်လိုက်
သွားလို့ အမွေဖြစ်ထား တာ ဝိုင်း၊ နင်တို့ သားအမိကို ပြန်ပြီးနေခွင့်ပေး

ထားတာတောင် ကျေးဇူးတင်"

အမွေတွေ ဘယ်သူ ရသွားကြလည်း ဆိုတာလည်း မသိ။

တိုက်ကြီးအား ရောင်းပြီး အမွေတွေခွဲဝေကြသည် ။

မောင်နှမငါးယောက်ထဲမှာ မေမေကတော့ လုံးဝမပါပေ။

"နင့် ပညာသင်စရိတ်အတွက် ငါးသိန်းပေးမယ်၊ နင် တိုက်ခန်းလေး တစ်ခန်း ငှားနေပေါ့ ဝိုင်"

"ဟုတ်ကဲ့"

သူတို့ တွေ ဘယ်လောက်ထိ အမွေတွေရသွားလည်း မသိပါဘူး။

ကျွန်မကတော့ ကျွန်မ ရသင့်တဲ့ အမွေတွေပဲယူပြီး ထွက်လာခဲ့သည်

။

ဦးလေးက တိုက်ခန်းလေးတစ်ခန်း ငှားပေးထား၏။

"နင့်ကိုပြောသားပဲ ဝိုင်၊ နင့်အမေသေရင် နင် ဒုက္ခရောက်မယ်ဆို တာလေ၊ အ တီး အတနဲ့ နင့်ဘဝခရီးကို နင် ဘယ်လိုရှေ့ဆက်မလဲ"

ကျွန်မရဲ့ အစ်မဝမ်းကွဲတော်စပ်သူ မအင်ကြင်းညိုက ပြောသည် ။

"မမ ကျွန်မနဲ့ လာနေပေးပါလားဟင်"

ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းတွေထဲမှာ တော့ မမအင်ကြင်းညိုအား သူမ နည်းနည်းခင်မင်မိသည် ။

အဆက်အဆံလည်း ရှိ၏။

"နင့်အမေ   အန်တီမက   သက်သက်အနံကြီး ကွင်းကျယ်လုပ်နေတာပါဟာ၊ ဘွားဘွားက ပြော တယ်၊ နင့်အမေက သိ

ပ်ပြီး ခေါင်းမာတာတဲ့ ၊ အမြဲတမ်း ကိုယ်လုပ်ချင်တာပဲ လုပ်တတ်တာတဲ့

"

မေမေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မ တုံ့ပြန်ဆွေးနွေးခြင်းမပြုမိ။

ဘယ်အရာကိုမှ လည်း ကျွန်မ တောင်းဆိုခြင်း၊ ငြင်းဆန်ခြင်း မပြုခဲ့

။

အမွေလေးငါးသိန်းလောက် ပေးတာပင် ကျွန်မ ဝမ်းသာနေမိသည် ။

သူတို့ က မပေးဘူးဆိုရင်လည်း ကျွန်မ ဘာတတ်နိုင်မှာ လဲ။

"ဝိုင့်တစ်ယောက်တည်း ပစ်ထားပါနဲ့ လား၊ မမအင်ကြင်း ဝိုင့်နဲ့ လာနေပေးပါနော်"

"မဖြစ်ဘူး၊ မမက အိမ်ထောင်ပြုတော့မယ် ဝိုင့်ရဲ့ "

"ဟင်... ဘယ်သူနဲ့ လဲ၊ အိမ်က လူကြီးတွေ ပေးစားတာလားဟင်"

ကျွန်မ တအံ့တဩနှင့် မမအင်ကြင်းကို မေးမိသည် ။

"ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ရွေးရင် မှားသွားလို့ ရှိရင် မချောင်ဘူး ဟ၊ ဝိုင့်အမေ အန်တီမလို ပေါ့"

မေမေသည် မိသားစုဝင်တွေထဲမှာ တော့ ပြစ်မှုတစ်ခုကျူးလွန်ထား တဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်၍ သက်သေထူဖို့ စံပြတစ်ယောက်ဖြစ်နေတော့ သည် ။

"နင်ရော ဘာဆက်လုပ်မှာ လဲ"

"ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်း နေတတ်ပါတယ် မမ"

"အင်းလေ... နင် ဒီလိုပဲ ဆက်ဆံပတ်သက်နေရမှာ ပေါ့၊ နင့်အမေကြောင့် လဲ နင့်ကို ဆွေမျိုး တွေက သိပ်ပြီး လက်မခံချင်ကြဘူး

ကျွန်မ ဘာတစ်ခုမှ တုံ့ပြန်ဆန့်ကျင်ပြီး မပြောခဲ့ပေ။

နာခံတတ်တာ ကျွန်မ အကျင့်။

"မမရယ်... ကျွန်မ မေမေရှိတုန်းကလဲ တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်နေခဲ့တာပါပဲ"

တစ်ယောက်တည်း နေတတ်တဲ့ အကျင့်စရိုက်တွေက ကျွန်မထံတွင် ရှိနေပြီးသားဖြစ်၍ အား ငယ်စိုးရွံ့မှုတွေရှိမနေပေ။

"တစ်ယောက်တည်းနေတာ အင်အားအရှိဆုံးပဲ သမီးလေး ဝိုင်"

မေမေ ပြောခဲ့ဖူးသော စကားတွေပင်ဖြစ်သည် ။

"တကယ်တော့ ဝိုင်မေမေက အမွေဖြစ်ထားတဲ့ သမီး၊ အမွေမရသင့်တော့ဘူး၊ ဝိုင်ကို ငါးသိန်း ပေးတာ ကျေးဇူးတင်ဦး"

မမအင်ကြင်းအမေက ကျွန်မ ရသင့်သော အမွေတစ်စုကို ယူသွားတာဟု တခြားဆွေမျိုးတွေ က ပြောပြသည် ။

ကျွန်မ တန်ပြန်မပြောပါ။

စကားအရှုပ်အရှင်းတွေကို အဆင်ပြေအောင် ဖြေရှင်းတတ်မှာ မဟုတ်၍ လည်း တိတ်ဆိတ်စွာ နေခြင်းက အကောင်းဆုံးဟု ကျွန်မ တွေးမိထား၍ ဖြစ်သည် ။

"ယောက်ျားနောက် လိုက်သွားပြီး ဒုက္ခရောက်မှ နင့်အမေက မိဘဆွေမျိုးတွေထဲ ပြန်ရောက် လာတာ"

ကျွန်မ သိပြီးသား အကြောင်းအရာတွေကိုပဲ ထပ်ခါထပ်ခါ ပြောနေသည် ။

မကြာခင်...

ဒီအသိုင်းအဝိုင်းတွေထဲကနေ ထွက်သွားရတော့မှာ ပဲ မဟုတ်လား။

မေမေ...။

ကျွန်မအား တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့တာပဲ ခပ်ကောင်းကောင်း ဖြစ်သည် ။

အကျင့်ရနေ၏။

"ဝိုင်..."

"ရှင်..."

"ဘယ်တော့ပြောင်းမလဲဟင်"

"တစ်ပတ်အတွင်း"

"နင် သတ္တိရှိရဲ့ လား မေလဝန်း"

"အင်း"

ကျွန်မ ဘဝတွင် သတ္တိမရှိလည်း ရင်ဆိုင်ရတော့မှာ ပဲ ဖြစ်သည် ။

အင်အားတွေ မွေးရတော့မှာ ပဲ မဟုတ်လား။

ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းတွေက ကျွန်မအား လက်မခံလိုကြ။

ဖေဖေကြောင့် ဟု အကြောင်းပြကြသည် ။

အမွေကိစ္စတွေ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် ဖြစ်လာမှာ စိုး၍ ပဲ ဖြစ်မှာ ပါ။

"အိမ်ဖော်မလေးတစ်ယောက်လောက်တော့ ဝိုင် ထားသင့်တယ်"

"မလိုပါဘူး၊ ကျွန်မမှာ မှ ဝင်ငွေမရှိတာဘဲ၊ အပိုလူတစ်ယောက်ကို

တာဝန်မယူနိုင်ပါဘူး၊ မမရယ်"

"ဟုတ်သားပဲ"

ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်းပဲ နေချင်တဲ့ ဆန္ဒတွေ ရှိနေသည်။ ။

အပိုလူတစ်ယောက်ကိုလည်း ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်နိုင်ခြင်း မရှိပေ

။

ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မတောင် အနိုင်နိုင်။

ဘဝရပ်တည်မှုတစ်ခုအတွက် ဘဝလမ်းကြောင်းပေါ်မှာ စမ်းတဝါး ဝါးဖြစ်နေဆဲ။

"နင် ဆေးကျောင်းတက်မှာ လား ပိုင်"

"ဘယ်တက်နိုင်ပါ့မလဲ မမ၊ ကျွန်မကတော့ လောလောဆယ် ဘာမှ မဆုံးဖြတ်သေးပါဘူး"

"နင် မနိုင်တဲ့ ဝန်ကိုတော့ မထမ်းနဲ့ နော် တစ်ယောက်တည်းနေရတာ မိသားစု အသိုင်းအဝိုင်း တွေသိက္ခာကျအောင်၊ အရှက်တကွဲ အကျိုး နည်းဖြစ်အောင်တော့ ဘဝရပ်တည်မှုအတွက် မလုပ်ပါနဲ့ "

မမအင်ကြင်း စကားတွေက ဘယ်အတိုင်းအတာအထိ ရောက်သွားပြီလဲဆိုတာ ကျွန်မ သိ လိုက်သည်။ ။

ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်ပြီး ကျွန်မ ခေါင်းကို ပြန်ငုံ့ပစ်ခဲ့မိ၏။

"နင့်ကို ပေါ်တင်သတိပေးတာ ဆေးကျောင်းတက်တယ်ဆိုတာ မလွယ်ဘူး"

မေမေရဲ့ အကြီးမားဆုံးဆန္ဒတစ်ခုဖြစ်သော ကျွန်မ ကိုယ်တိုင် ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဖြစ်ချင် တဲ့ ဆန္ဒဖြစ်နေသော အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်ချင်မိ

တာတော့ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။ ။

ကျွန်မ ဆေးကျောင်းတက်ချင်သော ဆန္ဒရှိနေ၏။

ဘဝအခြေအနေအရတော့ သိပ်မဖြစ်နိုင်ကြောင်းသိနေသည်။ ။

မမအင်ကြင်း ပြောသလို မမှန်ကန်သော နည်းစနစ်တွေနဲ့ ကျွန်မ ဆေးကျောင်းတော့ ဘယ် တော့မှ မတက်ဘူး။

"မမ..."

"ဟင်"

"ကျွန်မ အခုပဲ အိမ်ပြောင်းတော့မယ်"

"ဟယ်... ဘာဖြစ်လို့ လဲ ဝိုင်း၊ မမ စကားတွေကို နင် စိတ်ကောက်သွားတာလား"

"ဟင့်အင်း"

"ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားတဲ့ အကြောင်းကိစ္စမဟုတ်ဘဲနဲ့ ပြောတာပဲ"

"ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားပြီးသားပဲဟာ၊ တစ်ယောက်တည်းနေချင်တဲ့ စိတ်တွေ ပေါက်လာမိ သလိုလိုဖြစ်လာလို့ "

"အင်းလေ နင့်အမေရော၊ နင်ရောက တော်တော် အပေါင်းရအသင်း ရခက်တဲ့ မိန်းမနှစ် ယောက်ပါပဲ"

ကျွန်မရော မေမေပါ အေးချမ်းစွာနေတတ်တဲ့ လူတွေဟု မြင်မိသည်

။

"မေမေ့အမှားတစ်ခုအတွက် ဝိုင်းပါ ပေးဆပ်နေရပြီ"

မေမေ ကြေကြေကွဲကွဲ ပြောတတ်တဲ့ စကားဖြစ်သည်။ ။

"ဝိုင်..."

"ရှင်..."

"နင့်အမေ ရှိစဉ်က ထားခဲ့တဲ့ စည်းကမ်းအတိုင်း နင် နေထိုင်ပြုမူ နော်"

"ဟုတ်"

"နင် ရိုးရိုးအဝေးသင်ပဲတက်ပြီး အလုပ်တစ်ခုဝင်လုပ်၊ မမ ရှာပေးမယ်နော် ဝိုင်"

"ကျွန်မ ဘာကိုမှ ဆုံးဖြတ်ချက်မချသေးပါဘူး မမအင်ကြင်း"

"နင်က ဆုံးဖြတ်ချက်ချတတ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်မှ မဟုတ်တာဘဲ ဝိုင်၊ မမက စီစဉ်ပေးတာ ပဲဟာ နင် နာခံပေါ့"

မမအင်ကြင်းတို့ မိသားစုဝင်တွေက ချမ်းသာပြည့်စုံကြသူတွေသာ ဖြစ်သည်။ ။

ကျွန်မအား ဆေးကျောင်းသို့ ထားပေးနိုင်တဲ့ လူတွေ ဖြစ်၏။

လုံးဝ စကားမဟာကြ။

အဝေးသင်တက်ပြီး အလုပ်တစ်ခုခုလုပ်ဖို့ ပဲ တိုက်တွန်းနေသည်။ ။

ကျွန်မ ဆရာဝန်ဖြစ်သွားမှာ မလိုလားကြောင်း သိသာလွန်း၏။

"ကျွန်မ ဆန္ဒကတော့ ဆေးကျောင်းပဲ တက်ချင်တယ် မမ"

"မဖြစ်ဘူး... မဖြစ်ဘူး၊ နင် အဝေးသင်ပဲ တက်၊ ငွေမလိုက်နိုင်ရင် ပျက်စီးသွားမှာ ၊ ဆွေမျိုး အသိုင်းအဝိုင်းတွေ အရှက်ကွဲမှာ "

မမကို တုံ့ပြန်ပြီး ကျွန်မ ဘာတစ်ခုမှ မပြောတော့ပေ။

"နင် လောလောဆယ် ပြောင်းချင်လဲပြောင်း၊ နင့်ပစ္စည်းက ဘာမှ ရှိတာမှ မဟုတ်တာဘဲ"

ကျွန်မ ပိုင်ဆိုင်သော ပစ္စည်းက သိပ်မရှိပေ။

မိဘဆွေမျိုးအိမ်မှာ ကပ်နေရတဲ့ သူတွေဖြစ်သည်။

ကျွန်မ မေမေပစ္စည်းတွေ ဝယ်ယူစုဆောင်းထားတာမျိုးလည်း ဆွေမျိုးတွေက မကြိုက် မနှစ် သက်ကြပေ။

ဒါကြောင့် လည်း မဝယ်ဖြစ်။

ရွှေငွေလက်ဝတ်ရတနာတွေပဲ အနည်းအကျဉ်းတော့ ရှိနေသည်။

"ကျွန်မ ပြောင်းတော့မယ်နော် မမ"

"အေး"

စောစောစီးစီး ပြောင်းပစ်လိုက်တာပဲ အကောင်းဆုံးဟု တွေးမိသွားသည်။

ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်း အနာဂတ်အတွက် စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ရန်ရှိနေ၏။

ဒါပေမဲ့...

ကျွန်မကတော့ မမအင်ကြင်းရဲ့ အစီအစဉ်တွေကိုလည်း ဆန့်ကျင်ရဲမှာ မဟုတ်ပေ။

ကျွန်မပိုင်တဲ့ ပစ္စည်းအနည်းငယ်ကို ယူပြီး ပြောင်းဖို့ ပြင်ဆင်သည်။

"နင် ဘာနဲ့ သွားမှာ လဲ"

"အငှားကားနဲ့ "

"မမ လိုက်ပို့ပါ့မယ်၊ ဒီလောက်တော့ နင့်ကို ကူညီသင့်တယ် ဝိုင်"

မမအင်ကြင်းကတော့ ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ်နှင့် ကျွန်မကို လိုက်ပို့သည်

။

လူတွေရဲ့ ဆန္ဒတွေနှင့် အညီ လိုက်လျောဆက်ဆံတတ်တာ ကျွန်မရဲ့
အကျင့်စရိုက်တွေပဲဖြစ် ၏။

အခန်းလေးကတော့ သန့်သန့်ပြန့်ပြန့်နှင့် နေချင်စရာလေးပါပဲ။

ငါးလွှာရဲ့ ဘယ်ဘက်ခန်း။

ကျွန်မက အတက်အဆင်းလုပ်မှာ သိပ်မဟုတ်တော့ အဆင်ပြေသည်

။

"နင် နေရဲလား ဝိုင်"

"အင်း"

"အရေးအကြောင်းရှိရင် မမဆီ ဖုန်းဆက်"

"ဟုတ်"

မမအင်ကြင်းညှို့ ပြန်သွားမှ ကျွန်မ အသက်ရှူဝသလို နေသာထိုင်
သာ ရှိလာရတော့သည် ။

*****